

Arrest

nr. 231 887 van 29 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 6 augustus 2018. Verzoekster werd gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS) op 28 november 2018, bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en haar advocaat.

Op 28 januari 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die werd betekend op 29 januari 2019. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent 58 jaar geleden geboren in het dorp C. in de staat L. (Venezuela). Toen u ongeveer zeven of acht jaar oud was, liet uw grootmoeder u bij uw oom M.I.N. en zijn partner A., die u verder opvoedden. U hielp mee in huis met de opvoeding van de kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen van uw oom tot uw vertrek uit Venezuela.

U bent ongehuwd en heeft één dochter M. D. V. A.. Uw dochter studeerde in Cuba en ging naar België waar ze huwde met een Belg. Op 10 juli 2018 reisde u samen met uw nicht M. S. naar België waar u op 6 augustus 2018 om internationale bescherming verzocht. U verklaart Venezuela verlaten te hebben en bescherming te vragen ten gevolge van de algemene situatie in uw land. Ten gevolge van de algemene onveiligheid en wetteloosheid in uw land vreest u mogelijks ontvoerd of bestolen te worden. U verwijst daarbij naar uw neef die werd aangereden door de echtgenoot van zijn minnares. Uw neef kwam daarbij om het leven. Verder klaagt u het gebrek aan voedsel, medicijnen en medisch materiaal aan. U stelt tevens niet naar Venezuela terug te kunnen en willen omdat u er geen familie meer heeft en omdat u bij uw dochter in België blijft.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw paspoort neer, informatie over uw vlucht, uw Venezolaanse identiteitskaart, uw geboorteakte, uw origineel paspoort, documenten uit Venezuela over uw medische toestand en documenten uit België over uw medische toestand.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Allereerst wijst u op de algemene situatie in Venezuela. Reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat u een terugkeer vreest omdat er wetteloosheid heerst in Venezuela, omdat er geen voedsel is, de geneeskundige verzorging onbestaand is en de ziekenhuizen er niet werken (vragenlijst CGVS dd. 06/09/2018, vraag 5). Ook tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verwijst u naar het gebrek aan medicijnen (notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 28/11/2018, p. 2, 9, 10, 13) en naar de algemene veiligheidssituatie in Venezuela (CGVS, p. 13, 14). Geen van deze motieven ressorteert evenwel onder de criteria opgenomen in de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er wat deze motieven betreft zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade loopt zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85).

Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. U zegt dat u bij terugkeer naar Venezuela terug zou kunnen gaan wonen in het huis van uw wijlen oom samen met de familieleden die daar nog wonen (CGVS, p. 13).

U spreekt weliswaar niet meer met één van zijn zoons (CGVS, p. 12) maar zegt dat dit geen probleem zou zijn om u daar opnieuw te vestigen (CGVS, p. 13). Twee kleinkinderen van uw oom zijn vertrokken naar Chili door een gebrek aan spullen in Venezuela maar er leven nog verschillende kleinkinderen die in het huis wonen en inmiddels studeren (CGVS, p. 11). U heeft bovendien nog twee halfzussen en een achttal halfbroers in Venezuela met wie u allemaal goed overeen komt (CGVS, p. 4). Gevraagd of u op hun hulp zou kunnen rekenen bij terugkeer, zegt u dat zij het druk hebben (CGVS, p. 14). Dat zij reeds voor uw vader zorgen, neemt echter niet weg dat u ook op hun hulp zou kunnen rekenen bij terugkeer. Tot slot moet nog opgemerkt worden dat uw nicht M. S. met wie u naar België kwam, reeds na twee maanden verblijf in België terugkeerde naar Venezuela (CGVS, p. 7), omdat ze haar familie miste en niet in België wilde blijven (CGVS, p. 9). Zij werkt als leerkracht dicht bij uw woonplaats in Venezuela (CGVS, p. 7). Uit niets blijkt dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst niet verder op haar een beroep zou kunnen doen. Er zijn dan ook geen indicaties dat u in geval van terugkeer een bijzonder risico loopt op een onmenselijk en vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire beschermingsstatus.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat Venezuela een diep politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en neemt er onder meer de vorm aan van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is.

Het geweld gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, en de Colectivos chavistas waarbij burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden, heeft eveneens geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Volledigheidshalve moet wat betreft de vrees voor ontvoering of beroving opgemerkt worden dat er geen concrete indicaties zijn waaruit blijkt u hier persoonlijk het slachtoffer van zou kunnen worden. U verklaart dat het u zou kunnen overkomen (CGVS, p. 13) maar dat u nooit iets dergelijk meemaakte (CGVS, p. 14). U geeft wel het voorbeeld van uw neef die gedood werd omwille van een relatie met de partner van de dader, waarbij de dader niet bestraft werd (CGVS, p. 14). Zelf kreeg u hierdoor echter geen problemen (CGVS, p. 14). U verklaart uitdrukkelijk dat u terug zou kunnen keren Venezuela indien de algemene situatie daar beter zou zijn (CGVS, p. 13).

In de mate dat u verwijst naar uw medische problemen en aanvoert dat u in Venezuela geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg, wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

U verklaart verder dat u niet kunt terugkeren naar Venezuela omdat u er geen familie heeft (CGVS, p. 12). Ten eerste klopt dit niet aangezien er nog verschillende kleinkinderen van uw oom wonen in het huis waar u woonde (CGVS, p. 11), u nog twee halfzussen en een achttal halfbroers heeft in Venezuela (CGVS, p. 4) en uw nicht M. S. ook terug in Venezuela woont (CGVS, p. 7). Dat u geen familie meer heeft in Venezuela betreft bovendien, net zoals uw verklaring dat u bij uw dochter in België wil blijven, een motief dat niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Geneefse Conventie, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet beïnvloeden. Uw paspoort, de vluchtinformatie, uw identiteitskaart, geboorteakte en paspoort zeggen enkel iets over uw identiteit die in deze beslissing niet betwijfeld wordt. Wat betreft de documenten die u neerlegt over uw medische toestand kan verwezen worden naar hierboven waar reeds vermeld werd dat u zich voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In het verzoekschrift voert verzoekster in een enig middel de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de materiële motiveringsplicht.

Waar verwerende partij stelt dat verzoekster er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en dat zij zich niet dienstig kan beroepen op de algemene veiligheidssituatie in Venezuela om internationale bescherming te krijgen, toont dit volgens verzoekster aan dat de verwerende partij blind is en blijft voor de schrijnende en mensonterende toestand in Venezuela. Met verwijzing naar de COI Focus Venezuela: *"Situation Sécuritaire"* (p. 17-18) van 20 april 2018 in het administratief dossier wijst verzoekster er op dat *"het geweld in Venezuela evenals de politieke inspiratie van het geweld door de collectivos niet kan worden genegeerd"*. Volgens verzoekster volgt uit de door haar geciteerde passage van de COI Focus en een artikel uit de New York Times van 22 april 2017 dat het duidelijk is dat *"de Venezolaanse overheid niet bij wil/machte is om de verzoekende partij te beschermen tegen deze groep, die verantwoordelijk is voor een groot deel van de gepleegde criminaliteit en intimidaties in het land"*.

Waar de bestreden beslissing, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna 'EHRM') stelt dat slechts *"ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken"*, stelt verzoekster dat de verwerende partij blijkbaar haar eigen COI niet goed gelezen te hebben.

Vooreerst stelt zij dat uit die COI duidelijk blijkt dat *"de situatie almaar erger wordt. Het is dus onbegrijpelijk dat de thans bestreden beslissing nog refereert aan de houding van verzoekende partij in 2014-2015"*. Zij citeert pagina's 36-37 van dezelfde COI Focus om haar stelling dat de *"situatie in Venezuela op sociaal-economisch vlak compleet uit de hand gelopen [is]"*, te ondersteunen. Vervolgens stelt verzoekster dat *"de verwerende partij gaat bovendien volledig voorbij aan het kwetsbaar profiel van de verzoekende partij. Verzoekende partij is verre van 'zelfredzaam', zij is ernstig ziek: verzoekende partij lijdt aan corticale en trabeculaire osteoporose en heeft verschillende medicamenten nodig. Zij is chronisch ziek en vereist voortdurende zorg (stuk 4)." Ter ondersteuning verwijst verzoekster naar een bericht van Human Rights Watch van 5 juli 2018, getiteld *"Venezuela's downward spiral, Council action needed"* en citeert een paragraaf op pagina 1 van het rapport van de UN High Commissioner for Human Rights getiteld *"Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with**

no end in sight" van juni 2018 waarin wordt gesteld dat het rapport schendingen van het recht op de hoogst mogelijke standaard van gezondheid en het recht op voedsel documenteert.

De stelling van verzoekster dat de situatie in Venezuela compleet uit de hand is gelopen blijkt volgens verzoekster uit de laatste gebeurtenissen en citeert paragrafen uit vier krantenartikelen gepubliceerd op de website van Het Laatste Nieuws van 25 en 26 februari 2019 waaruit moet blijken dat de mensen wanhopig zijn *"en sterven van de honger, terwijl hun president koste wat kost internationale hulp blijft weigeren; dat "zelfs militaire en politieagenten overlopen naar de buurlanden om asiel aan te vragen" en dat "meer dan 3,4 miljoen burgers namen uit wanhoop de vlucht naar nadere landen"*.

Verzoekende partij is dan ook van mening dat *"verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens het statuut van subsidiaire bescherming aan verzoekende partij geweigerd heeft. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel"*.

Verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en vraagt haar de vluchtelingenstatus te verlenen; subsidiair haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst subsidiair de beslissing ingevolge artikel 39/2 § 1, 2° van de Vreemdelingenwet te vernietigen teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen.

2.2. Stukken en nieuwe elementen

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd:

1. Bestreden beslissing;
2. Bewijs pro deo rechtsbijstand;
3. VN-rapport van juni 2018: *"Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight"*;
4. Attest SMG.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoekende partij een aanvullende nota neer waarin volgende nieuwe elementen zijn toegevoegd:

1. Medische attesten: Centre Chapelle-aux-Champs, Département Adultes, UCLouvain, Bilan intellectuel de madame M.B. âgée de 59 ans, 12 mars 2019 en Centre Chappelle-aux-Champs, Département Adultes, UCLouvain, Attestation, 19 février 2019;
2. UNHCR dd. 5 april 2019: *"Venezuelans risk life and limb to seek help in Colombia"*;
3. AZG: *"Artsen zonder Grenzen in de puinhopen"* dd. 25/10/2019;
4. UNHCR *"welcomes Brazil's decision to recognize thousands of Venezuelans as refugees"* dd. 5 december 2019.

2.2.3. Verwerende partij legt een aanvullende nota (dd. 5 december 2019) neer op 6 december 2019 waarin volgende nieuwe elementen met betrekking tot de situatie in Venezuela ter kennis worden gebracht:

- COI Focus Venezuela: *"Situation Sécuritaire"* van 4 April 2019 en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019: internetlink;
- acaps: Venezuela. Situational update and 2019 outlook, Briefing note – 28 March 2019;
- Teresa Bo, *"Venezuela blackout: "With the electricity out, I can't get my chemo"*, in Reporter's Notebook/Venezuela, 9 March 2019;
- Reuters, *"Venezuelans scramble for food and water as oil exports hit by blackout"*, March 11, 2019;
- Amnesty International, *"10 things you need to know about Venezuela's human rights crisis"*, 18 February 2019;
- Amnesty International, Annual Report. Venezuela 2017/2018;
- International Crisis Group, *"The Darkest Hours: Power Outages Raise the Temperature in Venezuela"*, 15 March 2019;
- BBC News, *"Venezuela: All you need to know about the crisis in nine charts"*, 4 February 2019;
- Gideon Long, *"Venezuela's elite restaurants thrive as food shortages worsen"*, February 22, 2019;
- Centre for Strategic and International Studies, *"The Maduro Diet: Food v. Freedom in Venezuela"*, July 9, 2018;

- Aljazeera, “*Venezuelans turn to food production amid crisis*”, 28 March 2019;
- Roads & Kingdoms, “*Getting food to your fridge is a full-time job in Venezuela*”, 13 November 2018.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollège bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna ‘Asielprocedure richtlijn’), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedure richtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoekster om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen.

Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna ‘Kwalificatie richtlijn’) en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedure richtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatie richtlijn.

Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatie richtlijn voor de toekenning van internationale bescherming.

Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekster alle elementen tot staving van haar verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, arrest van 22 november 2012, C-277/11, M.M., par. 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, i.e. de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, C-277/11, M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General, arrest van 22 november 2012, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan”*.

2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Volgens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.4.2. De vluchtmotieven waarop verzoekster zich beroept ter staving van haar verzoek om internationale bescherming kunnen als volgt worden samengevat.

Ze verklaart Venezuela verlaten te hebben ten gevolge van de algemene situatie in haar land en vreest ontvoerd of bestolen te worden ten gevolge van de algemene onveiligheid en wetteloosheid in Venezuela. Ze stelde dat haar neef werd aangereden door de echtgenoot van zijn minnares en daarbij om het leven kwam. Verder stelt zij dat er een gebrek is aan voedsel, medicijnen en medisch materiaal en niet naar Venezuela terug te kunnen en te willen omdat ze er geen familie meer heeft en ze bij haar dochter in België blijft.

2.4.3. De Raad stelt vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging omwille van de vijf criteria in de vluchtelingendefinitie. Uit een grondige analyse van het gehoorverslag blijkt dat zij als redenen voor haar vlucht uit Venezuela aanhaalt dat er geen voedsel is, dat ze specifieke medicijnen nodig heeft en dat er in de apothekerszaken bijna geen medicijnen zijn (gehoorverslag CGVS, p. 9-10) en dat ze er niet kan terugkeren omdat ze er geen familie heeft. Verder stelt ze dat er geen veiligheid is in Venezuela en dat de *“politie schrik heeft van de criminelen, van de boeven”* (gehoorverslag CGVS, p. 13). Ook in het verzoekschrift worden geen elementen aangebracht op grond waarvan een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster blijkt noch wordt duidelijk gemaakt hoe haar vluchtverhaal verband houdt met de criteria uit de vluchtelingendefinitie. De in het verzoekschrift geciteerde landeninformatie heeft geen betrekking op de individuele situatie van verzoekster en de loutere bewering in het verzoekschrift dat *“de Venezolaanse overheid niet bij wil/machte is om de verzoekende partij te beschermen tegen de collectivos chavistas, die verantwoordelijk zijn voor een groot deel van de gepleegde criminaliteit en intimidaties in het land”*, volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen.

De Raad stelt vast dat er enkel motieven worden aangehaald die geen verband houden met de vluchtelingendefinitie in het Vluchtelingeverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging omwille van ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging wordt niet aangetoond.

2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.5.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatie richtlijn (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een *“reëel risico”* loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip *“ernstige schade”* door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat noch uit de elementen voorgelegd door verzoekster, noch uit de landeninformatie aangebracht door beide partijen blijkt dat verzoekster een reëel risico op dergelijke schade loopt.

2.5.3. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna 'HvJ') sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt. Het HvJ oordeelde dat, "[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt" en dat "[d]e [...] termen 'foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker', betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, arrest van 17 februari 2009 (GK), punt 32).

Het Hof stelt ook dat "[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd" (*Ibid.*, punt 28).

In het arrest *M'Bodj t. Belgische Staat* stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (HvJ, C-542/13, *M'Bodj t. Belgische Staat*, arrest van 18 december 2014 (GK), punten 32 en 36) en stelt dat uit "artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83, volgt duidelijk dat zij alleen van toepassing is op onmenselijke of vernederende behandelingen die een verzoeker in zijn land van herkomst ondergaat. Daaruit volgt dat de Uniewetgever het voordeel van de subsidiaire bescherming heeft willen beperken tot gevallen waarin de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen" (*ibid.*, punt 33).

Het HvJ stelt dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU "moet voortvloeien uit de gedragingen van derden" en dat "de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen" door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet:

"a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade".

"hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst" (punt 35).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet zich bijgevolg voordoen in het land van herkomst van de verzoekster en het heeft volgens het Hof ook betrekking op "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, punt 32).

2.5.4. In de mate dat verzoekende partij ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet probeert aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela in het verzoekschrift en in de aanvullende nota die zij neerlegt ter terechtzitting, betoogt zij dat de levensomstandigheden dermate slecht zijn en precair blijven dat niet kan verwacht worden dat zij terugkeert naar haar land. Bovendien beroept zij zich op haar kwetsbare profiel en stelt zij dat zij "verre van zelfredzaam" is, "lijdt aan corticale en trabeculaire osteoporose" en "verschillende medicamenten nodig heeft".

In de aanvullende nota van verzoekster wordt ook verwezen naar de aanvullende nota van verwerende partij en wordt gesteld dat de informatie die verwerende partij bijbrengt *“allesbehalve recent is”*. Met verwijzing naar een arrest van de RvV nr. 195 125 van 27 juli 2017 stelt verzoekster dat op de website van verwerende partij zich een recente *“COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van”* 1 juli 2019 bevindt *“doch deze wordt thans niet bijgebracht en het lijkt er op dat zij deze zelf niet goed gelezen heeft.”* Daarbij wordt een paragraaf op pagina 10 van deze COI Focus geciteerd waarin wordt gemeld dat de UNHCR op 21 mei 2019 een Guidance note on international protection considerations for Venezuelans heeft gepubliceerd waarin UNHCR aangeeft dat de veiligheidssituatie in Venezuela verslechterde in vergelijking met maart 2018, dat ook op humanitair vlak de situatie achteruit gaat en dat UNHCR zich uitspreekt tegen de gedwongen terugkeer van Venezolaanse staatsburgers. Verzoekster stelt het onbegrijpelijk te vinden dat de COI Focus het UNHCR rapport citeert maar dat de verwerende partij meent *“hier geen enkele conclusie te moeten trekken”*. Verzoekster vervolgt dat ook in eerdere artikels en rapporten de Verenigde Naties reeds waarschuwden voor de deplorabele situatie waarin de bevolking van Venezuela zich bevindt en citeert een paragraaf uit een nieuwsbericht van UNHCR, getiteld *“Venezuelans risk life and limb to seek help in Colombia”* (stuk 2).

Ter ondersteuning van de door haar ingeroepen medische problemen voegt verzoekster een *“certificat médical”* toe van 4 februari 2019 dat blijkbaar al werd ingediend ter ondersteuning van een aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verder verklaart verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat het motief waarom zij naar België is gekomen *“omdat er in Venezuela geen medicijnen zijn”* (gehoorverslag CGVS, p. 2), dat haar moeder gestorven is door een gebrek aan medicijnen en dat de ziekenhuizen geen uitrusting of medicijnen hebben (gehoorverslag CGVS, p. 9).

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela en verzoeksters medische problemen wijst de Raad op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Voor zover verzoekster zich beroept op haar medische problematiek om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan te tonen, wijst de Raad erop dat hij overeenkomstig artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet niet bevoegd is om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van het CGVS inzake een verzoek om internationale bescherming te oordelen over de vraag of verzoekster aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. Zoals het CGVS in de bestreden beslissing terecht heeft aangegeven, dient men zich voor de beoordeling van de medische problemen van verzoekster te wenden tot de geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nergens kan uit verzoeksters verklaringen blijken dat zij op individuele en gerichte wijze medische verzorging wordt ontzegd door de Venezolaanse overheid.

Verder stelt verzoekster in haar aanvullende nota dat zij een *“uiterst kwetsbaar profiel heeft, hetgeen wel degelijk relevant is wanneer men de beschermingsnood en aldus het risico op ernstige schade van cliënte conform artikel 48/4 VW analyseert”*. Zij legt een psychiatrisch rapport neer van het Centre Chapelle-aux-Champs, UCLouvain dd. 19 februari 2019 en een *“Bilan intellectuel de madame M.A., âgée de 59 ans”* (eigen vertaling *“Intellectuele bilan van mevrouw M.A, 59 jaar oud”*) van hetzelfde centrum, ondertekend door een psychologe op 12 maart 2019.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de mens waaruit blijkt dat socio-economische overwegingen in asielzaken *“slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling”*. De commissaris-generaal stelt dat dit *“in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard [betreft] die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het*

vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken.”

De Raad herinnert vooreerst aan de vaste rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna ‘EHRM’) inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken, waarvan de algemene principes werden bevestigd in *J.K. e.a. v. Sweden* (EHRM, *J.K. e.a. v. Zweden*, nr. 59166/12, arrest van 26 augustus 2016, §§ 79-81, zoals ook uiteengezet in EHRM, *Saadi v. Italië* [GC] no 37201/06, arrest van 28 februari 2008, § 124-133). Zo stelt het Hof dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM, *F.G. e.a. v. Sweden*, nr. 43611/11, arrest van 23 maart 2016, §§ 111-112).

Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten. Maar in beide gevallen moet het risico reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (*J.K. e.a. v. Sweden*, par. 80 met verwijzing naar EHRM, *NA. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, arrest van 17 juli 2008, par. 110; *F.H. v. Zweden*, nr. 32621/06, arrest van 20 januari 2009, § 102 en *H.L.R. v. Frankrijk*, nr. 24573/94, arrest van 29 april 1997, § 40).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat de loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM, *Vilvarajah a.o. v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, arrest van 30 oktober 1991, § 111). Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM, *Y. v. Rusland*, nr. 20113/07, arrest van 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, nr. 37201/06, arrest van 28 februari 2008, § 131; EHRM, *Mamatkulov en Askarov v. Turkije*, nrs. 46827/99 en 46951/99, arrest van 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, nr. 53566/99, arrest van 26 april 2005, § 68).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt ook dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekster moet daarbij aantonen dat haar persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zoals het CGVS terecht opmerkt in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota zijn socio-economische overwegingen in asielzaken slechts relevant wanneer de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien. Daarbij vormen de eventuele kwetsbaarheid van de verzoekster voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van haar situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen (EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, arrest van 27 mei 2008, § 42; EHRM, *M.S.S. v. België en Griekenland*, nr. 30696/09, 21 januari 2011, § 254 ; EHRM, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, arrest van 28 juni 2011, § 283 ; EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 60367/10, arrest van 29 januari 2013, §§ 76 en 92).

De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking. Uit de informatie aangebracht door het CGVS in haar aanvullende nota blijkt dat het Maduro regime voedselprogramma's gebruikt als politiek wapen om de Venezolaanse bevolking te manipuleren en te controleren en dat ondanks de ongeziene economische en humanitaire crisis, het regime buitenlandse hulp blijft afwijzen en bewust

een beleid voert dat de economie enkel verder ondergraaft (zie CSIS, The Maduro Diet: Food v. Freedom in Venezuela, July 9, 2018).

Verder worden arme gezinnen disproportioneel geraakt door de crisis in Venezuela leeft 92% van de bevolking in armoede, waarvan 61% in extreme armoede, terwijl de distributie van voedseldozen via het CLAP systeem zeer onregelmatig is.

De Raad stelt vast dat in het door verzoekster neergelegde psychiatrisch rapport van het Centre Chapelle-aux-Champs, UCLouvain dd. 19 februari 2019 wordt gesteld dat *“Madame M. présente une altération des perceptions et du jugement, une immaturité relationnelle et une capacité d'adaptation réduite. Ceci la rend plus influençable et vulnérable »* (eigen vertaling: *“Mevrouw M. vertoont een mutatie van het perceptie en beoordelingsvermogen, een relationele immaturiteit en een verminderd aanpassingsvermogen. Dit maakt haar meer beïnvloedbaar en kwetsbaar »*) en dat *« Les conséquences de cette symptomatologie ont été paillées en tout temps par l'entourage, que Madame A. n'a jamais quitté, ne pouvant vivre seule. Ceci reflète son incapacité à se gérer seule »* (eigen vertaling : *« De gevolgen van deze symptomatologie zijn altijd gecompenseerd door haar entourage, die mevrouw A nooit heeft verlaten, aangezien ze niet in staat is zichzelf alleen te beredderen »*). In het *« Bilan intellectuel de madame M.A., âgée de 59 ans »* van hetzelfde centrum, ondertekend door een psychologe op 12 maart 2019 wordt ondermeer gesteld dat *« Madame ne semble pas outillée pour faire face aux difficultés du quotidien »* (eigen vertaling : *“Mevrouw lijkt niet gewapend op het hoofd te bieden aan de moeilijkheden van het dagelijkse leven”*) en *“il semblerait qu'elle possède des capacités intellectuelles d'un enfant dans les premières années de l'école maternelle. Elle connaît du vocabulaire simple. Peut compter des petits nombres, mais ne peut pas se concentrer sur des détails pour comprendre une logique sous-jacente. Sans doute que si elle fonctionne à minima correctement au quotidien, elle se montre incapable de faire face aux surprises de la vie sans l'encadrement bienveillant de sa famille. Le retard mental, s'il est difficile à chiffrer est important et impact son autonomie »* (eigen vertaling : *“ze schijnt de intellectuele capaciteiten te bezitten van een kind in de eerste jaren van de kleuterschool. Ze heeft kennis van eenvoudige woordenschat. Kan kleine getallen rekenen, maar kan zich niet concentreren op details om een onderliggende logica te begrijpen. Zelfs al kan ze minstens correct functioneren in het dagelijks leven, toont ze zich zonder twijfel niet in staat om het hoofd te bieden aan verrassingen van het leven zonder welwillende familiale omkadering. De mentale achterstand, hoewel moeilijk te becijferen, is belangrijk en heeft een impact op haar autonomie”*).

Hoewel in het psychologisch rapport wordt opgemerkt dat de evaluatie van verzoekster niet in optimale omstandigheden kon doorgaan gezien de taalbarrière wordt er toch op gewezen dat de moeilijkheden die werden gerapporteerd door de familie bevestigd worden door de klinische observaties die zijn uitgevoerd met betrekking tot de enkele testen die verzoekster heeft kunnen uitvoeren in de WAIS-IV (intelligentieschaal van Wechsler voor volwassenen, 4e editie). De Raad stelt vast dat er geen redenen zijn om aan de ernst en authenticiteit van beide attesten te twifelen en dat de conclusies van beide attesten niet betwist worden door het CGVS ter terechtzitting.

Ter terechtzitting benadrukt de advocaat van verzoekster de geringe intellectuele capaciteiten van verzoekster en dat zij niet terecht kan bij haar familie in Venezuela, reden waarom zij momenteel bij haar dochter in België verblijft die zich over haar ontfermt. Waar het CVGVS ter zitting wijst op het feit dat zij nog terecht kan bij familieleden in Venezuela, nu er na het overlijden van haar oom nog steeds andere familieleden wonen in zijn huis waar zij heel haar leven heeft gewoond en dat haar nicht met wie zij naar België is vertrokken ondertussen is teruggekeerd naar Venezuela, stelt de advocaat van verzoekster dat zij vooral de steun nodig heeft van dichte familieleden. Gevraagd ter terechtzitting naar het tijdstip van overlijden van haar oom, antwoordt verzoekster eerst dat ze dit niet weet en na de vraag herhaald te hebben dat het lang geleden is, zonder een meer specifiek tijds kader te kunnen aangeven.

De Raad stelt vast dat tijdens haar persoonlijk onderhoud verzoekster zeer korte antwoorden geeft op de vragen van de protection officer en een zeer eenvoudig taalgebruik hanteert. Uit het gehoorverslag komt geen duidelijk beeld naar voor met betrekking tot haar concrete leefomstandigheden in Venezuela na de dood van haar oom in wiens huis ze verbleef, de financiële situatie van de familieleden die nog in Venezuela verblijven en de bereidheid om haar verder te ondersteunen in geval van terugkeer. Zij verklaart dat zij vanaf haar 7 of 8 jaar bij haar oom verbleef omdat haar familie niet de middelen had om haar eten te geven. Haar vader leeft volgens haar verklaringen in Q. en zou er wonen met zijn kinderen en met een vrouw maar ze weet niet hoeveel kinderen er zijn (gehoorverslag CGVS, p. 3). Verder verklaart verzoekster enerzijds dat zij niet kan terugkeren naar Venezuela omdat ze geen familie heeft, omdat *“alle familie vertrokken is uit het land. Velen zijn dood.*

Mijn moeder is dood, mijn tante is dood" (gehoorverslag CGVS, p. 12). Zij stelt dat ook haar oom, bij wie zij opgroeide, overleden is, maar dat nog *"de mevrouw en enkele dochters die er bleven in het huis wonen"* (gehoorverslag CGVS, p. 12).

Zij verklaart ook een conflict te hebben gehad met één zoon, die vaak tijd doorbrengt in het huis waar zij verbleef tot aan haar vertrek in Venezuela maar dat dit geen probleem zou opleveren als zij terug naar het huis zou keren want *"zolang hij geen problemen zoekt met mij ben ik kalm"* (gehoorverslag CGVS, p. 12-13). Gevraagd of het mogelijk zou zijn om terug te keren en steun te krijgen bij het huis van haar vader, antwoordt verzoekster *"nee, mijn vader niet. Hij kan mij niet helpen hij is te oud. Ik ga hem wel bezoeken en die dingen"*. Gevraagd of zijn kinderen haar zouden helpen, antwoordt verzoekster *"nee zij hebben het te druk, ze kunnen zich niet met mij bezig houden. Ze helpen mijn vader wat ik ook doe. Zodra ik iets heb, geef ik het aan mijn vader"* (gehoorverslag CGVS, p. 14).

De Raad stelt vast dat verzoeksters verklaringen hierover zich beperken tot de vraag of het vanuit haar perspectief een probleem zou zijn om terug in het huis van haar oom te wonen en dat zij stelt dat dit volgens haar geen probleem zou vormen *"als het beter zou gaan met Venezuela zou dat kunnen"*. Bovendien stelt zij dat twee kleinkinderen van haar oom die in het huis woonden vertrokken zijn naar Chili *"door een gebrek aan dingen in VNZ"*. (gehoorverslag CGVS, p. 11). De Raad stelt vast dat de verklaringen van verzoekster geen duidelijkheid verschaffen over de vraag of de familieleden in kwestie, de vrouw en kinderen van een oom, dan wel diens kleinkinderen, bereid zouden zijn om verzoekster opnieuw op te nemen in hun huis en of zij daartoe nog steeds over de nodige financiële middelen beschikken, en dat deze vragen niet expliciet zijn gesteld tijdens het persoonlijk onderhoud. De hypothese dat verzoekster niet langer gewenst is in het huis van haar oom, wat de enige realistische optie voor verzoekster lijkt op basis van het geheel van haar verklaringen, kan dan ook niet worden uitgesloten. Bovendien heeft haar advocaat er op gewezen dat ze *"heel haar leven in een klein dorp heeft gewoond en ongeschoold is"* (gehoorverslag CGVS, p. 15).

De Raad stelt vast dat de door de verzoekster neerlegde attesten de specifieke kwetsbaarheid en het gebrek aan zelfredzaamheid van verzoekster, die haar hele leven in het huis van haar oom heeft gewoond, zeker gezien de ongeziene economische en humanitaire crisis in Venezuela, voldoende aantonen en dat zij niet kan terugvallen op dichte familieleden die tot het kerngezin van verzoekster behoren in Venezuela. Hoewel uit haar verklaringen geen duidelijk beeld naar voor komt met betrekking tot familieleden waar zij nog zou terechtkunnen in Venezuela kan gezien haar beperkte intellectuele capaciteiten geen volkomen coherent relaas verwacht worden en is de Raad van mening dat een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd is. Uit de landeninformatie toegevoegd door de partijen blijkt voorts dat vrouwen in het bijzonder riskeren getroffen te worden door de voedselschaarste in Venezuela en dat ouderlingen één van de groepen is die ondervoeding riskeren (UNOHCR, *Rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight*, June 2018, p. 47 – 48) en dat er geen vooruitzicht is op verbetering binnen een redelijke termijn, wat de specifieke kwetsbaarheid van verzoekster in de huidige context in Venezuela verder aantoont.

Omwille van deze elementen is de Raad van oordeel dat verzoekster een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet in het licht van de hoger geciteerde rechtspraak van het EHRM en het HVJ en dat verzoekster bijgevolg in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET